

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะ
ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕

องค์การสวนสัตว์ ได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ นร ๖๑๐๑/๑๐๓๓ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ถึง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมป่าไม้ได้มีหนังสือแจ้ง องค์การสวนสัตว์ว่าการดำเนินการขององค์การสวนสัตว์เข้าข่ายการจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๙ ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากกรมป่าไม้ โดยกรมป่าไม้มีความเห็น ตามหนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ด่วน ที่ กษ ๐๓๐๕.๐๒/๓๕๖๙ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ดังนี้

๑. พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้จัดให้มีตัวองค์กรขึ้นตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรของรัฐบาล พ.ศ. ๒๕๓๖ และให้องค์การสวนสัตว์เป็นนิติบุคคลเพื่อดำเนินกิจการต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง แต่การที่นิติบุคคลนั้นจะไปดำเนินการใดจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงมิใช่กำหนดให้จัดตั้งสวนสัตว์สาธารณะ แต่เป็นเพียงการให้จัดตั้งองค์การสวนสัตว์ขึ้นเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๔ เท่านั้น

๒. องค์การสวนสัตว์ได้จัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะอยู่ก่อนพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ องค์การสวนสัตว์จึงอยู่ในบังคับที่จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา ๖๙ โดยไม่มีข้อยกเว้น แต่อย่างใด

องค์การสวนสัตว์เห็นว่า องค์การฯเป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดดำเนินการส่งเสริม รวบรวมสัตว์นานาชนิดไว้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาและอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ส่งเสริมและจัดให้มีการบำรุงและผสมพันธุ์สัตว์ต่างๆ ไว้เพื่อมิให้สูญพันธุ์ จัดดำเนินการเกี่ยวกับสถานที่เลี้ยงสัตว์ขององค์การฯ และจัดบริการสาธารณะเพื่อให้เป็นที่พักผ่อนของประชาชนโดยแท้จริง จึงถือว่าสวนสัตว์ทุกสวนสัตว์ที่อยู่ในสังกัดขององค์การฯ เป็นสวนสัตว์สาธารณะที่ตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมายที่มีสิทธิตามที่พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้เป็นสิทธิของสวนสัตว์สาธารณะ เช่น สิทธิในการครอบครองสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง และซากของสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ตามมาตรา ๑๙ สิทธิในการนำเข้า ส่งออก สัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง และซาก

ของสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ตามมาตรา ๒๖ เป็นต้น โดยในระหว่างรอการพิจารณาวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามหนังสือหารือของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ องค์การสวนสัตว์ได้ยื่นขออนุญาตนำเข้า ส่งออก สัตว์ป่าสงวน และสัตว์ป่าคุ้มครอง อันเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ แต่ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ว่าองค์การสวนสัตว์ไม่สามารถขออนุญาตนำเข้า ส่งออก สัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครองได้ เนื่องจาก องค์การฯ ยังไม่ได้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้งและดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะ จึงไม่ใช่สวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และไม่มีสิทธิดำเนินการใด ๆ ตามที่พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้เป็นสิทธิของสวนสัตว์สาธารณะ ดังนั้น เพื่อมิให้เกิดความเสียหายต่อการดำเนินงานขององค์การฯ จึงจำเป็นต้องดำเนินการขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ไปก่อน เมื่อผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นประการใดแล้ว องค์การฯ จักได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป องค์การสวนสัตว์จึงขอหารือต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนี้

๑. องค์การฯ เป็นหน่วยงานที่อยู่ในข่ายต้องดำเนินการขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่

๒. กรณีที่องค์การฯ ไม่อยู่ในข่ายต้องดำเนินการขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การฯ มีสิทธิดำเนินงานตามวัตถุประสงค์แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๗ ในการรวบรวม เพาะพันธุ์สัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง และซากของสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง การซื้อ ขาย แลกเปลี่ยนและให้สัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง และซากของสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง กับสวนสัตว์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ การนำเข้า ส่งออกสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง และซากของสัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครองหรือไม่

๓. การดำเนินการตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ดังกล่าว องค์การฯ ถือว่าเป็นการดำเนินงานตามข้อยกเว้นของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ระบุให้สวนสัตว์สาธารณะที่กระทำโดยทางราชการสามารถกระทำได้ เนื่องจากเห็นว่าสวนสัตว์สาธารณะทุกสวนสัตว์ในสังกัดขององค์การฯ ดำเนินงานตามวัตถุประสงค์แห่งกฎหมายจัดตั้งและเป็นสวนสัตว์สาธารณะตามคำนิยามของคำว่า “สวนสัตว์สาธารณะ” ที่พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนด และตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ก็มีได้ระบุไว้ หมายถึงสวนสัตว์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ เท่านั้น ดังนั้น กรณีที่องค์การฯ ไม่อยู่ในข่ายต้องดำเนินการขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และดำเนินการยื่นขออนุญาตนำเข้า ส่งออก สัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง และซากของสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซึ่งจะต้องมีใบอนุญาตจากกรมป่าไม้แสดงต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการนำเข้า ส่งออก กรมป่าไม้จะไม่พิจารณาออกใบอนุญาตให้

องค์การฯ โดยอ้างว่าองค์การฯ ไม่ได้เป็นสวนสัตว์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติสวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้หรือไม่

๔. กรณีที่องค์การฯ อยู่ในข่ายต้องดำเนินการขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินการกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ จะต้องขออนุญาตโดยกรมป่าไม้ออกหนังสืออนุญาตในนามขององค์การสวนสัตว์เพียงฉบับเดียว หรือจะต้องขออนุญาตทุก ๆ สวนสัตว์ที่อยู่ในสังกัดโดยกรมป่าไม้ออกหนังสืออนุญาตให้สวนสัตว์ละฉบับ

๕. กรณีที่องค์การฯ ได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตอุทยานแห่งชาติและเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะนั้น การที่องค์การฯ กระทำการใด ๆ เพื่อกิจการสวนสัตว์ในพื้นที่ที่กรมป่าไม้อนุญาตให้ดำเนินการกิจการสวนสัตว์สาธารณะแล้ว องค์การฯ จะต้องขออนุญาตต่อกรมป่าไม้อีก หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าว โดยได้รับฟังข้อเท็จจริงจากผู้แทนองค์การสวนสัตว์ และผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมป่าไม้) แล้วมีความเห็นว่า ข้อหาเรื่องนี้ไม่มีประเด็นที่ต้องพิจารณา ดังนี้

๑. องค์การสวนสัตว์ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๗ จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง และดำเนินการกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ และมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติสวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่

๒. การดำเนินการที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ จะต้องเป็นการดำเนินการของสวนสัตว์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติสวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่

๓. กรณีผู้ขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินการกิจการสวนสัตว์สาธารณะรายเดียวมีสถานที่ดำเนินการหลายแห่งจะต้องออกใบอนุญาตให้ฉบับเดียวหรือออกให้เป็นรายฉบับตามสถานที่ดำเนินการแต่ละแห่ง

๔. การที่องค์การสวนสัตว์จะทำการใด ๆ ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตอุทยานแห่งชาติ และเขตป่าสงวนแห่งชาติที่กรมป่าไม้อนุญาตให้ใช้พื้นที่นั้น การดำเนินการกิจการสวนสัตว์สาธารณะขององค์การสวนสัตว์จะต้องขออนุญาตต่อกรมป่าไม้อีกหรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) มีความเห็นว่า องค์การสวนสัตว์จัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๗ ออกตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งองค์การของรัฐบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งมาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งองค์การของรัฐบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ได้บัญญัติให้องค์การซึ่งจัดตั้งขึ้นตามความในพระราชบัญญัตินี้มีฐานะเป็นนิติบุคคล ดังนั้น สถานภาพทางกฎหมายขององค์การสวนสัตว์จึงเกิดขึ้นโดยกฎหมายเฉพาะ และในมาตรา ๔ ของพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๗ ก็ได้กำหนดวัตถุประสงค์ขององค์การสวนสัตว์ไว้ว่า ให้องค์การสวนสัตว์มีวัตถุประสงค์ในการจัดดำเนินการ ส่งเสริม รวบรวมสัตว์นานาชนิดเพื่อการศึกษา และอำนวย

^๑มาตรา ๔ องค์การซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

บริการแก่ประชาชน ส่งเสริมและจัดให้มีการบำรุงและผสมพันธุ์สัตว์ จัดดำเนินการเกี่ยวกับสถานที่เลี้ยงสัตว์ จัดบริการสาธารณะเพื่อให้เป็นที่พักผ่อนของประชาชน^๒ การดำเนินการใด ๆ ขององค์การสวนสัตว์ หากอยู่ในขอบวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว ย่อมมีอำนาจดำเนินการได้โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นที่สอง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) เห็นว่า เมื่อองค์การสวนสัตว์ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะ และได้มีการกำหนดขอบวัตถุประสงค์ขององค์การสวนสัตว์ไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน การดำเนินการขององค์การสวนสัตว์ที่อยู่ภายในขอบวัตถุประสงค์ขององค์การสวนสัตว์ เช่น การล่าหรือเพาะพันธุ์สัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง การมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือซากของสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง การเก็บ ทำอันตราย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งรังของสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง รวมถึงการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หรือการนำผ่านซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครองหรือซากของสัตว์ป่าดังกล่าว ย่อมเป็นการดำเนินการที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์การสวนสัตว์อยู่แล้ว สำหรับข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการเปิดโอกาสให้หน่วยงานของรัฐสามารถดำเนินการต่าง ๆ ดังกล่าวได้ภายใต้เงื่อนไขว่าต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีและต้องปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยไม่ต้องคำนึงว่า หน่วยงานของรัฐนั้นเป็นสวนสัตว์สาธารณะที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๙ หรือไม่

ประเด็นที่สาม คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) เห็นว่า เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว เห็นได้ว่า พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมการจัดตั้งและดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะแต่ละแห่ง โดยไม่คำนึงว่าผู้จัดตั้งเป็นบุคคลเดียวกันหรือไม่ ทั้งนี้ เห็นได้จากการที่

^๒ มาตรา ๔ ให้จัดตั้งองค์การขึ้น้องค์การหนึ่ง เรียกว่า “องค์การสวนสัตว์” มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(๑) จัดดำเนินการ ส่งเสริม รวบรวมสัตว์นานาชนิดไว้เพื่อประโยชน์ในการศึกษา และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน

(๒) ส่งเสริมและจัดให้มีการบำรุงและผสมพันธุ์ต่าง ๆ ไว้เพื่อมิให้สูญพันธุ์

(๓) จัดดำเนินการเกี่ยวกับสถานที่เลี้ยงสัตว์ขององค์การ

(๔) จัดบริการสาธารณะเพื่อให้เป็นที่พักผ่อนของประชาชนโดยแท้จริง

เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว ให้องค์การมีอำนาจรวมถึง

(๑) สร้าง ซื้อ จัดหา จำหน่าย ยืม ให้ยืม เช่า ให้เช่า ให้เช่าซื้อ ถือกรรมสิทธิ์ ครอบครอง ทำการแลกเปลี่ยน โอนด้วยประการใด ๆ ซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิทั้งในประเทศและนอกประเทศ

(๒) กู้ยืมเงิน ให้กู้ยืมเงิน โดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือด้วยทรัพย์สิน รับเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้ รับเงินค่าธรรมเนียม

การกู้ยืมเงิน ถ้าเป็นจำนวนเงินเกินกว่าห้าล้านบาท ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน

(๓) กระทำการอื่นใดอันเป็นการส่งเสริมและอุดหนุนกิจการสวนสัตว์

กฎกระทรวง ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดให้ผู้ขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะต้องเสนอแผนที่ และแบบแปลนแผนผัง รวมทั้งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในกรณีมี ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ที่กำหนดให้ผู้จัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะต้อง จัดทำ^๓ ดังนั้น สวนสัตว์สาธารณะแต่ละแห่งจึงต้องมีใบอนุญาตจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์ สาธารณะ สำหรับการจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะโดยองค์การสวนสัตว์นั้น เป็นการ ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง องค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๗ องค์การสวนสัตว์จึงไม่ต้องขอรับใบอนุญาตจัดตั้งและดำเนิน กิจการสวนสัตว์สาธารณะตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด

ประเด็นที่สี่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) เห็นว่า เมื่อกรมป่าไม้ได้อนุญาต ให้องค์การสวนสัตว์ใช้พื้นที่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตอุทยานแห่งชาติ หรือเขตป่าสงวน แห่งชาติ เพื่อดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะแล้ว องค์การสวนสัตว์จะสามารถดำเนินการใดๆ ใน เขตพื้นที่ดังกล่าวได้โดยไม่ต้องขออนุญาตต่อกรมป่าไม้ต่อเมื่อเป็นการดำเนินการที่อยู่ภายในขอบ วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๗ เท่านั้น แต่การดำเนินการใดในเขตพื้นที่ดังกล่าวที่อยู่นอกขอบวัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง องค์การสวนสัตว์ องค์การสวนสัตว์ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๓ข้อ ๒ ผู้ใดประสงค์จะจัดตั้งและดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ตามแบบ สป. ๒๐ ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยเอกสาร หลักฐาน ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีบุคคลธรรมดา

๑.ล๑

๑.ล๑

(จ) แผนที่ แบบแปลนและแผนผังที่ตั้งสิ่งปลูกสร้างสวนสัตว์สาธารณะ

๑.ล๑

๑.ล๑

(ข) ในกรณีที่มีประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กำหนดให้ผู้ ที่จะดำเนินการสวนสัตว์สาธารณะต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วย การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ให้แนบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖